

Homilie 23ste zondag in het jaar B – 8 en 9 september 2018

Jesaja 35, 4-7a

Jakobus 2, 1-5

Marcus 7, 31-37

Een nieuw schooljaar is gestart, wellicht met wat traantjes hier en daar of lachende gezichten bij een blij weerzien... Kinderen worden losgelaten op de wereld in al zijn facetten. Spreken en luisteren vormen hier belangrijke onderdelen van, moeilijk dus voor doofstommen. Doofstommen is een benaming die we de dag van vandaag niet meer gebruiken. We spreken nu van personen met een auditieve handicap. De nadruk ligt dus op het auditieve. Wie niet kan horen leert ook niet spreken. Wie wel kan horen kan dus wel leren spreken.

En toch, kinderen worden op school door andere kinderen soms “doofstom” gemaakt. Ja, dat klinkt heel erg, maar het gebeurt vaker dan men denkt. Sommige kinderen worden genegeerd, weggeduwd, uitgestoten. En het kind klapt dicht. Het zegt niets meer en probeert zich doof te houden voor de kwetsende woorden die op hem of haar afkomen. Bij conflicten op de speelplaats komt dit soms boven water en de juf of de meester komt erbij. Het zwakkere kind wordt vaak beschuldigd en het kijkt angstig en boos rond en... zwijgt. Maar de meester, de juf neemt het kind apart, legt het vertrouwelijk een hand op de schouder en zegt: “Kom, vertel eens, ik luister.” En dan komt alles naar boven, soms onder tranen, vaak veel meer dan er die dag gebeurd is, veel dingen van vroeger komen uit het kinderhart.

Bij volwassenen gebeurt dat ook. Je moet elkaar eens apart nemen, dan pas worden er echte woorden gesproken. Dat viel je misschien ook op bij het evangelie van vandaag:

Jezus neemt de doofstomme “apart”. En er staat niet dat de man echt “stom” was, maar dat hij moeilijk kon spreken.

Velen kunnen moeilijk spreken, omdat niemand luistert, omdat er geen “vertrouwen” is.

Als men luistert met een hart, dan wordt er gesproken. Als je het beeld van een getekend hart voor ogen haalt, dan zie je eigenlijk twee luisterende oren aan elkaar.

Ieder mens is als een eiland. Je moet er enkele keren rondvaren om te weten waar de beste landingsplaats is, waar het eiland “toegankelijk” wordt. Bij de mens moet je soms lang zoeken voor hij zijn landingsplaats vrijgeeft, voor hij zichzelf bloot geeft en zich opent in een gesprek. Ja, je binnenkant ter sprake brengen, je kwetsuren uitspreken, je angsten tonen... dat kost moeite en pijn. Velen komen er niet toe. Enkel als ze iemand echt kunnen vertrouwen, als ze weten dat de ander alles in zijn hart zal bewaren, hen niet zal uitlachen, hen zal aanvaarden, dan kan er open gesproken worden.

“Spreken is zilver, maar zwijgen is goud”, zegt het spreekwoord. Wel, Jezus legt de omstaanders het zwijgen op. En Hij legt ook ons het zwijgen op: we moeten niet bewonderend gaan roepen over dat wonder van lang geleden. Neen, Hij zegt: “Kijk rond je, volg me na, doe wat Ik deed, neem tijd voor de mensen, dat men je ook vertrouwt. En dan zullen mensen rondom jou aan het spreken gaan. En wees dankbaar, dankbaar omdat het oude wonder weer gebeurt door jou. Effeta... ga open.

Spreken is zilver, maar zwijgen is goud. Zwijgen komt dus voor het spreken. Woorden die niet uit stilte voortkomen, die zomaar lukraak gezegd worden, zullen vaak kwetsen, vernederen, ruzie doen ontstaan of gewoon verdwijnen in de wind. Met je woorden iemand kracht schenken, iemand genezen, vrede stichten, kan je maar als je er niet zomaar alles uitflapt wat op je tong ligt. Een woord, dat uit zwijgen geboren wordt, hoor je eerst in jezelf, diep in je hart en dan is het nog warm als je het uitspreekt en zal het heilzaam kunnen werken. Amen.